

SERAT SALOKATAMA

(Pupuh Mijil 31 pada)

Alihaksara: Titi Mumfangati

1. Wijiling kang pangripta murwani, myat ing rèh salah ton, kang milalu milara ragané, lali wirang kasereng ing kapti, nir yitnanta dadi, nistha temahipun.
2. Labet saking mudha damèng budi, digung lumuh kasor, gégé mangsa medhar kasurané, pamrihira mung ngulab-ulabi, mring sanggya kang ngèksi, dèn alema punjul.
3. Tan wruh lamun akèh kang ngèsemi, pinrayitnan batos, kang wus asih suda ing resepe, kang durung wruh wus ngrungu pawarti, ingkang sengit dadi, sokurirèng kalbu.
4. Temah kéngis wateké kang wadi, alané katongton, sapolahé kinlumrahan baé, nora nana kang barès sawiji, wong jail lan juti, iku saminipun.
5. Nadyan mari gung sinanggarunggi, tan ana pitados, wus mangkono manungsa ngadaté, paran baya dènira balèni, sapisan dumadi, nir piyandelipun.
6. Yèn pasthiya tumitah ping kalih, sakathahing uwong, ora nana kaduwung solahé, lan tan ana ingkang wedi mati, gampang dènya budi, tan ana pamupus.
7. Balik nora tinitahken malih, paran wekasing don, mung karantan kaduwung batiné, gegetuné saya angranuhi, yèn nganyuta pati, mimbuhi dosa gung.

8. Wit jisimé wong kang nglampus dhiri, tan kena dèn uwor, lan makamé para luluhuré, myang sawiyah makamaning janmi, sinerang sinirik, kang apik lan ayun.
9. Krana wong kang amatèni jamni, wus dosa lwih asor, mangka ana wong kolung ragané, tetep lamun druhaka ngungkuli, patinira aji, kéwan kethèk lutung.
10. Pangruwaté dosa sawatawis, rèhné wus kalakon, tan lyan amung minta aksamané, mring kang samya sinrikken ing galih, praptaa pribadi, marang wismanipun.
11. Yèn kaprenah tuwa kalah inggil, ngabektiya gupoh, linairna ing kaluputané, lamun prenah nom nging pangkat inggil, mengku mawa taklim, krama nut ing tembung.
12. Yèn kaprenah enom menang inggil, dèn rahab pangrengkoh, kabèh prihen lilihing renguné, lamun ana rikuhé ing ati, kamota ing tulis, lawan tembung arum.
13. Lan nuwuna apura Hyang Widhi, tobata ing batos, rumangsaa driyanta salahé, mumulénen luluhuré sami, kang sira alani, nulak walatipun.
14. Mula abot wit ameksa kapti, mring rèh karahayon, wus mangkono lumrah prabawané, séjé lawan pinrih laku juti, dhangan sukèng kapti, iku timbangipun.
15. Lan wus jamak manungsa donyèki, sapa rena kasor, nadyan ana kapok sayektiné, saking pangkat gedhé lawan cilik, sugih lawan miskin, andhap miwah luhur.

16. Sayektiné kang pangkat geng alit, kang luhur kang asor, sugih miskin kabèh sasaminé, yèn ginunggung sarta dèn condhongi, adoh kang seserik, cedhak sukanipun.
17. Dunungipun wong kang nglalu budi, ana becik awon, becikira kang tinuturaké, alanipun wus kocap ing nguni, tan liyan jalaraning, cupeting panggayuh.
18. Mring kawiryan myang sabarang kapti, nanging tan kalakon, wit tan majad kang kinarepaké, tanpa srana lumuh anor ragi, tan arsa minta sih, tamtu tan jinurung.
19. Lamun majad kang sinedyèng kapti, mangka tan kalakon, aja agé kagèt ing driyané, salah tampa panglaluning ati, nguring-uring dhiri, nutuh amun-amun.
20. Tampanana sasmitaning Widhi, tanjihna ing batos, umat kabèh iki kakasihé, yekti nora binéda sademi, déné duwe kapti, teka tan jinurung.
21. Bokmanawa kang sira karepi, ginawé lalakon, durung waktu iku ing tegesé, ngadatira saniskarèng kapti, yèn wus kema lali, kono sok jinurung.
22. Ngibaraté lir duryan nèng uwit, nanging maksih anom, yèn pinènèk angèl pangundhuhé, dupi kena tan énak binukti, tiwas anderpati, wekasan tan urup.
23. Pakolèhé anyarèhken kapti, andina ywa towong, anunggoni nèng ngisor uwité, praptèng mangsa jer runtuh pribadi, gampang dènya ngambil, tur énak lan tuwuk.

24. Nora béda wong gayuh kamuktin, yèn kasreng ing batos, sinangkalan nglalu pratingkahé, nguring-uring kang dinolan kardi, sinengguh tan mikir, marang awakipun.
25. Ngempakaken rurusuh ing batin, kematé linakon, èstu kena kang kinarepaké, kang mangkono iku wahyu éblis, ngadat tan lestari, geng bencananipun.
26. Kadya durèn kang anom winuni, padhaning lalakon séjé lawan kang wantah wekasé, patedhane saking jro semadi, kalanirèng wengi, ing lair sinamun.
27. Kang minangka isarat saari, tan mènèngèng sapakon, mring kang wajib maréntah awaké, marutira temen lan taberi, sasambèn nor ragi, nyangking tembung arum.
28. Adhadhasar rahayuning budi, tan mélik kang asor, tansah asih marang sasamané, luwangira yèn bisa nglakoni, barang kang kinapti, ing samajadipun.
29. Ora luput kang sarta basuki, iku wahyu yektos, pira bara tumurun bakalé, rorane awake pribadi, lakoné lestari, tan sangsarèng kalbu.
30. Lir angganing duryan kang mateng wit, jumbuhing lalakon, barang seja ana jalarané, ora teka yèn amung dèn siri, wit Kang Mahasuci, tan adarbé suku.
31. Itih panawunging ruwiyadi, ri Soma katongton, kaping sapta Sapar wimbaning lèk, tabuh astha Dal sangkalèng warsi, dwara trusing ardi, risang maha prabu.
